

Tuuja, 213 juli - 94.

~~Ägna, kära Tantes?~~
~~människodottern? ... Och Oskars~~
~~Ägna, kära Tantes?~~
Förlåten nu, kärd snälla Tante,
att jag ej skrifvit förr. Saken är
den, att stadsresan så tog på
mig, att sista veckan gick här,
utan att jag utträttade nästan
någonting. När jag utte, så frös jag,
var jag inne, så frös jag, om vid:
Den svettades jag — chinin hjälp:
te slutligen. Den här veckan har
jag mått som en fisk.

Nu är det stora evenementet
skedd och undanstökadt: Pappas
hitresa. Det gick hundra tusen
gångar bättre än vi kunde tro.
Pappa blef ej annat än en
smula trött. I går var han

2.

rask och hurtig och på bättre humör än han på länge varit i staden. (Det förste han gjorde här på landet, var att sätta sig på Fronen från Slikie station.)

1871 den 17 juli

Ah, hvilket plaskande dån!
Så kan vinden förändra sig på en natt.
I går hade vi vackert solsken och värme
med stark bläst, i dag är solen som
bortbläst och vatten kastas ner i stället.
Alla människobarn känna sig
med eller mindre missmodiga. Pappa
sade i går, att han midde så bra
som han ej gjort på långa tider —
han promenader eller satt ute jag vet
icke huru många timmar. Tänk,
hvilken välgörande skillnad i jämförelse
med stadslifets spigominuters-pro-
menader!

vackra hand och följde exemplet.
 Men för tillfället önskar jag det ej,
 bättre är jag obli andra, spjögsta-
 dig och — oerfaren, eller hur är
 det tant Eli kallar mig? Och dock
 känner jag världen bättre än tant
 Eli, det påstår jag utan kortsynt
 öfvermod... Ty hvad kan möta en
 i världen, om onan någon ting för
 doar af dem — det är blott ^{de} som
 olyckor komma, när vi själva fastn
 oss vid dem. Om vi höja oss öfver
 allt, inte tänka på annat än att
 vi alltid hafva Gud kvar — hvad
 beris oss då af allt detta yttre för
 gämlig? Ah, jag vet nog, att det
 är förfärligt svårt att uppnå en
 sådan ståndpunkt — jag är ännu
 långt därifrån, ty tusen saker binda
 mig vid världen... "I skolen lepa
 i världen, men icke af den."... Det
 är en omätlig visdom i dem för oss,

Dem mycket och lofa dem det för mig. Det här brev
 vet du ju bra för dem, om Tanten bekymmer.

när vi förstå dem rätt... Ack,
 ack, hvad jag är för en filosof... Och
 Topelius sade dock: "en filosof vid
 Tjuvå är, det är som snö på grö-
 na löf... Gång om studentens lyck-
 lighä dar... Må han njuta af livet,
 utan att tänka på den stora frågan
 hvarför?...". Och jag är blott
 aderton år! Kan ej tänka som To-
 pelius och många andra. Måste
 veta svaret på "hvarför"... Lifvet
 är ju så kort, hvarför slaska bort
 det i onödan; det är ju till för
 att vinna erfarenhet — för att
 komma högre upp i sanningens
 kunskap. Och sanningen är svår
 att finna. Dess väg är lång... Ty
 himmelrikets väg är tornbestrodd och
 smal och dess port är Frång...
 Säg vi den breda, bekräma, tank-
 lösa vägen, så kommer vi blott långt
 bort från målet... Tank, jag

Jag har lofat skrifa till Topeliusbarnen. Det är
 my annu tilli af, my vet ej, hvarför jag är så lit. Ställe

6.

som talar så här vist, måste be-
stämöt ej lefa länge. Och den,
Tanken skänker mig en sådan
fröst. Tche därför, att jag erre
frött vid lifet — jag är ju än
vid dess fröskel, men därför att
det är så lyft att längta efter
ett bättre lif, ett högre, full-
komligare, och att tänka att man
kanke redan snart samlat till-
räcklig erfarenhet, för att dess
port måtte öppnas för en... Aek,
om jag hade en Tunge af guld,
en rättalighet utan like, så skulle
jag resa ut i världen och tycka
upp den ur dess vandring i ondo,
öppna dess ögon för det sköna i
dygden och lära den att efter-
sträfa sanningen... O, dessa äro
inga ungdomsfantasier. Det är
en profetia, ty den tiden skall
vandas — likasom den var frött.

Starkt igen? ... Skriv fort, snälla. Svart Mörning!
Starkt igen? ... Svart Mörning!
Starkt igen? ... Svart Mörning!

George.

Står i väntan på besöket från
Sofia i Jena och
d. 2. 5.

7.
Ja, när Jesus predikade... Hvi bju-
des vår ande af tid och rum? den
är ju dock mättig af oändligheten
och brytes alla hinder. Ut, ut!
Känna, hur det svallar i bröstet,
hör, hvilken musik i öronen!
O, hvad det ännu är långt till
den tiden, då vi människor
svärfva omkring förklarade, medvär-
na af oss själfva, af allt och
intet, simmande i lyckelighet, i
den stora kärleken! Det är Kristus
som kommer och förlöstar oss ur
syndens band — gifvet oss en re-
nad, härlig bostad, ett tempel, där
vår Fader i det fördolda bor...
Vi hafva hvar och en vår Fader
i himmelen, och dock är Han En.
Min fader, bad Jesus, men vi stå
lägre, oss lärde han: Fader vår
Vi äro alla hans barn. Alla, al-
la människor äro vi ETT, det är

8.

En som tagit sin bostad i många
kroppar, det var detta som Jesus
lärde oss, och som vi aldrig för-
stär... Hvi äro vi så blinda? ... det
är synden. Det är vi själva som
hafva syndat, Adam och Eva, det
äro vi — icke några människor, som
ej mera finnes till och för hvilkas
skuld vi skulle lida, nej, jag säger
det än en gång, det är vi själva,
som för länge, länge sedan hafva
syndat och därför nu måste lida.
"Som vi sätta, få vi uppskåra".
"Den som frös, honom väntas mycket
upprekandst." ... O, höga, stora
Fanning, när kommer du ned ned
till oss?

Farväl, snälla Tantes!
Tänken med vänskap på
Petters.

Stefligt: Kommet när Tante Fanning har ut? Det var så
Själva: Själva störan här från kroppen af slupst.

Kommer icke Tant Minny hit ut? det vore så
frefligt. Pappa stannar här till början af August.

Georg.

Stabsrungen

mycket från

Lappa,

Gerd och

och

Tanteerna ma' väl bra som vi... Görgis arbetet

Smart igen? Phrix fort, snälla Tante Mamma!

Jag har lovat skriva till Tjänstledarna. Det ska
my annu bli af, jag vet ej, hvastis jag ar sa lat. Hatt

Utmärkt mycket och lofva dem bref från mig. Det här bref
vet han ju lösas för dem, om Janttern behager.

det här brevet är långt, men mesta delen är skriven
på en snabbskrift. Hopplas, att det ej förlorar sig ut